

Sygn. akt *XXV C 545/15*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Anna Pogorzelska
Protokolant:	sekretarz sądowy Agnieszka Kurylak

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **Stowarzyszenia (...)** z siedzibą w W.

przeciwko **Spółdzielni Mieszkaniowej (...)** z siedzibą w W.

o **zaniechanie i zapłatę**

I. zakazuje pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w W. dokonywania reemisji w sieci telewizji kablowej utworów audiowizualnych nadawanych w programach telewizyjnych do czasu zawarcia z powodem Stowarzyszeniem (...) z siedzibą w W. umowy licencyjnej na podstawie artykułu 21¹ ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

II. zasądza od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. kwotę 775.501,10 zł (słownie: siedemset siedemdziesiąt pięć tysięcy pięćset jeden złotych, 10/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

III. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

IV. określa wysokość opłaty ostatecznej od roszczenia o zaniechanie na kwotę 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych);

V. zasądza od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. kwotę 43.867 zł (słownie: czterdzieści trzy tysiące osiemset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.111 zł (słownie: cztery tysiące sto jedenaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł (słownie: siedemnaście złotych) tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sygn. akt *XXV C 545/15*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 marca 2015 r. (data prezentaty – k. 2), skierowanym przeciwko pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W., powód Stowarzyszenie (...) w W. wniósł o:

1. zakazanie pozwanej dokonywania reemisji w sieci telewizji kablowej utworów audiowizualnych nadawanych w programach telewizyjnych do czasu zawarcia z powodem – Stowarzyszeniem (...) z siedzibą w W. umowy licencyjnej na podstawie art. 21¹ ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych;
2. zasądzenie od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W. na rzecz powoda kwoty 1.356.878,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty;
3. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, iż pozwana Spółdzielnia jest operatorem telewizji kablowej, działającym w warunkach określonych w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji. Pozwana świadczy m.in. usługę rozpowszechniania programów telewizyjnych za pośrednictwem sieci kablowej na terenie gminy W..

Powód wskazał, iż znaczną część programów telewizyjnych rozprowadzanych przez pozwaną w sieci kablowej stanowią utwory audiowizualne, będące przedmiotem prawa autorskiego. Podmiotowi majątkowych praw autorskich przysługuje natomiast wyłączone prawo do korzystania z utworu, rozporządzania nim oraz otrzymania wynagrodzenia za korzystanie z utworu przez inne podmioty. Na każde wykorzystanie utworu przez osobą trzecią konieczna jest zgoda podmiotu majątkowych praw autorskich. Strona powodowa podniosła, iż obecnie od dnia 1 maja 2004 r., zgodnie z art. 21¹ ust. 1 upapp, operatorzy telewizji kablowych są zobowiązani do zawierania stosownych umów licencyjnych uprawniających ich do korzystania z utworów audiowizualnych w zakresie reemisji. W konsekwencji, dokonywanie reemisji utworów bez zezwolenia wyrażonego w umowie z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania, stanowi naruszenie wyłącznych majątkowych praw autorskich.

Powód podkreślił, iż jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu art. 104 upapp, której zadaniem jest zbiorowy zarząd majątkowymi prawami autorskimi do utworów audiowizualnych przysługujących producentom utworów audiowizualnych bądź współtwórcom. W myśl domniemania wynikającego z art. 105 upapp, organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz ma legitymację procesową w tym zakresie. Co więcej, powód podał, iż z regulacji ustawowej wynika domniemanie, iż jest on uprawniony do dochodzenia ochrony praw autorskich do utworów audiowizualnych na polu eksploatacji reemisji kablowej, a w konsekwencji, że nie ciąży na nim obowiązek wykazywania, do których konkretnie utworów audiowizualnych nabył prawa i które z nich reemitowane były przez stronę pozwaną.

Strona powodowa wskazała, iż pozwana Spółdzielnia dokonuje reemisji utworów audiowizualnych pomimo braku zawarcia stosownej umowy licencyjnej, co w konsekwencji stanowi zawinione naruszenie przez nią autorskich praw majątkowych. W związku z tym, w dniu 19 lipca 2013 r. powód zwrócił się do pozwanej z propozycją zawarcia umowy licencyjnej i ugodowego rozwiązania sprawy, co spotkało się jednak z odmową ze strony Spółdzielni. W wyniku tego, w dniu 8 października 2014 r. powód wezwał pozwaną do zaniechania działań naruszających autorskie prawa majątkowe poprzez zaprzestanie reemitowania programów zawierających utwory audiowizualne oraz do zapłaty odszkodowania. W odpowiedzi na to, pozwana w piśmie z dnia 3 listopada 2014 r. przedstawiła częściowe informacje dotyczące jej działalności kablowej oraz częściowo uznała żądanie zapłaty, jednak jedynie za trzy lata bezumownego korzystania. Pomimo odmowy powoda co do zaniechania dochodzenia pozostałej należności, pozwana nadal reemituje utwory audiowizualne, nie dokonała zapłaty za bezprawną eksploatację i nie podpisała umowy z powodem.

Odnosząc się do wysokości dochodzonego wynagrodzenia, powód wskazał, iż wynika ono z równego traktowania użytkowników. Z uwagi na to, że w okresie do 30 czerwca 2009 r. legalnie działając operatorzy, na podstawie umów licencyjnych ze Stowarzyszeniem (...) uiszczali wynagrodzenie stanowiące równowartość 2,8% wpływów netto, a od 1 lipca 2009 r. równowartość 2,2% wpływów netto. Stawki te są zatem stawkami rynkowymi, w związku z czym zasadne jest zastosowanie takich stawek również względem pozwanej. Stawki te zostały odniesione przez powoda do danych wynikających z dokumentacji przedstawionych mu przez pozwaną. Na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3

upapp, powód dochodzi odszkodowania stanowiącego równowartość trzykrotności stosownego wynagrodzenia. Co więcej, powód uwzględnił to, iż od 1 kwietnia 2011 r., organizacje zbiorowego zarządzania obciążone są obowiązkiem odprowadzania podatku VAT od pobieranych należności. Powód podkreślił, iż dochodzi zapłaty odszkodowania stanowiącego równowartość trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które byłoby należne za udzielenie zgody na reemitowanie przez stronę pozwaną utworów audiowizualnych w okresie od 1 kwietnia 2005 r. do dnia 30 września 2014 r. (pozew – k. 2-14)

W odpowiedzi na pozew, pozwana Spółdzielnia wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż przy rozpoczęciu działalności telewizji kablowej podjęła stosowne kroki, aby uzyskać właściwe zgody, pozwolenia i decyzje, jak również podpisała umowy z wyznaczonymi podmiotami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, np. (...), wobec czego Spółdzielnia uiszcza przewidziane prawem opłaty za reemitowanie utworów audiowizualnych.

Ponadto, pozwana podniosła, iż w wyroku z dnia 23 czerwca 2015 r., Trybunał Konstytucyjny stwierdził niekonstytucyjność przepisu, umożliwiającego żądanie naprawienia szkody wyrządzonej naruszeniem autorskich praw majątkowych poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości trzykrotności stosownego wynagrodzenia.

Co więcej, w ocenie pozwanej z należytą starannością dopełniła ona wszelkich działań zmierzających do zapewnienia prawidłowego reemitowania utworów audiowizualnych. Ponosi ona bowiem stosowne opłaty na podstawie umowy zawartej z (...), który dodatkowo ponosi odpowiedzialność za wypłatę otrzymanych od pozwanej wynagrodzeń. Tym samym, zdaniem powódki powództwo w niniejszej sprawie winno zostać wytoczone przeciwko (...).

Ponadto, pozwana wskazała, iż jeżeli wobec danego rodzaju utworów na danym polu eksploatacji działa więcej niż jedna (...), to każda z nich jest uprawniona do poboru wynagrodzenia na rzecz twórców jako negotiorum gestor. W takiej sytuacji zatem, użytkownik może wpłacić wynagrodzenia za korzystanie z danego utworu zarówno jednej, jak i drugiej organizacji.

Pozwana podważyła również zastosowanie przez pozwanego stawki 2,8 %, wskazując, iż wysokość wynagrodzenia powinna być ustalona przy uwzględnieniu stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Tym samym, ewentualnie jedynie uzasadnioną stawką jest 2,2%.

Pozwana Spółdzielnia podniosła także zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody oraz zarzut sprzeczności żądania powoda ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Powód bezzasadnie bowiem odmówił zawarcia z pozwaną umowy licencyjnej na zaproponowanych przez nią warunkach. Poza tym, z roszczeniami względem pozwanej wystąpił on dopiero w 2013 r. Koszty i przychody pozwanej z tytułu świadczonej działalności telewizji kablowej na przykładzie miesiąca poprzedzającego wniesienie odpowiedzi na pozew uniemożliwiają jej natomiast spełnienie roszczenia powoda. Działalność pozwanej przynosi bowiem straty. Nadto, w ocenie pozwanej powódka stosuje zróżnicowane warunki cenowe w stosunku do telewizji osiedlowych, ponieważ istnieją podmioty względem których powódka nie wystąpiła z roszczeniem, a zatem w ich przypadku opłaty wynoszą o złotych.

Ponadto, w ocenie pozwanej roszczenie powoda jest w znacznej mierze przedawnione, bowiem zastosowanie znajduje do niego trzyletni okres przedawnienia związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, na podstawie art. 118 k.c. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła również zarzut trzyletniego okresu przedawnienia opartego na art. 442 § 1 i § 2 k.c. (odpowiedź na pozew – k. 456-473)

Na rozprawie w dniu 21 stycznia 2016 r., powód częściowo zmodyfikował swoje roszczenie, wnosząc o zasądzenie od pozwanej Spółdzielni kwoty 916.977,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty. Co do kwoty 439.900,69 zł powód cofnął powództwo bez zrzeczenia się roszczenia. (protokół z rozprawy z dnia 21.01.2016 r. – k. 558)

W piśmie procesowym złożonym na rozprawie w dniu 19 maja 2016 r., powód ponownie zmodyfikował swoje powództwo w zakresie roszczenia o zapłatę odszkodowania i wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 775.501,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pierwotnego pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie powód cofnął pozew w zakresie kwoty 141.476,87 zł. (pismo procesowe z dnia 18.05.2016 r. – k. 599-620)

Pozwana podtrzymała swoje stanowisko w sprawie, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. (pismo procesowe z dnia 06.06.2016 r. – k. 753-759)

Przed zamknięciem rozprawy strony podtrzymały swoje ostateczne stanowiska w sprawie. (protokół z rozprawy w dniu 27.09.2016 r. – k. 766-769)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) z siedzibą w W. jest operatorem telewizji kablowej. Działalność pozwanej polega na odbieraniu programów telewizyjnych nadawanych przez inne stacje telewizyjne oraz na ich reemisji w sieci kablowej. (wydruk KRS pozwanej – k. 17-21, wydruk ze strony internetowej Urzędu Komunikacji Elektronicznej – k. 22, wydruk ze strony internetowej [http://www\(...\).pl](http://www(...).pl) – k. 23-27)

Znaczną część programów telewizyjnych rozprowadzanych w sieci kablowej pozwanej stanowią utwory audiowizualne. (okoliczność bezsporna)

Przy rozpoczęciu działalności telewizji kablowej, pozwana Spółdzielnia podjęła działania zmierzające do zalegalizowania jej działalności w tym charakterze. W dniu 1 lipca 1996 r., a następnie w dniu 1 sierpnia 2005 r. zawarła umowę licencyjną ze Stowarzyszeniem (...) z siedzibą w W.. W dniu 29 września 2010 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w W. uzyskała natomiast koncesję na rozpowszechnianie programu telewizyjnego pod nazwą „Informacje z osiedla” w sieci telewizji kablowej.(umowa licencyjna ze Stowarzyszeniem (...) z dnia 01.07.1996 r. – k. 488-491, umowa licencyjna ze Stowarzyszeniem (...) z dnia 01.08.2005 r. – k. 480-487, koncesja – k. 516-521)

Powód Stowarzyszenie (...) jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, działającą na podstawie zezwolenia udzielonego przez Ministra Kultury i Sztuki. Na podstawie ww. decyzji, Stowarzyszenie (...) uzyskało zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów audiowizualnych na takich polach eksploatacji jak: utrwalanie, zwielokrotnianie określoną techniką w tym techniką zapisu magnetycznego i techniką cyfrową, wprowadzenie do obrotu, wprowadzenie do pamięci komputera, publiczne odtwarzanie, wyświetlanie, najem, użyczenie, nadawanie za pomocą wizji lub fonii przewodowej albo bezprzewodowej przez stację naziemną oraz nadawanie za pośrednictwem satelity, reemitowanie czy publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym. Nadto, powód uzyskał także zezwolenie na zarządzanie prawami pokrewnymi przysługującymi producentom utworów audiowizualnych do videogramów na polach eksploatacji: zwielokrotniania określoną techniką, wprowadzenia do obrotu, najmu, użyczenia, odtwarzania, nadawania za pomocą wizji lub fonii albo bezprzewodowej przez stację naziemną oraz nadawanie za pośrednictwem satelity, reemitowanie czy publiczne udostępnianie videogramu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym. (decyzja Ministra Kultury i Sztuki z dnia 29.05.1995 r. – k. 264-265, decyzja Ministra Kultury z dnia 28.02.2013 r. – k. 266-267)

Stowarzyszenie (...) zrzesza twórców i pomocniczo twórczych pracowników filmu w celu ochrony zawodu twórcy filmowego, ochrony praw autorskich i praw pokrewnych, stania na straży godności środowiska twórczego filmowców i kształtowania zasad etyki zawodowej, przestrzegania swobód twórczych i zabiegania o właściwe warunki do pełnego rozwoju sztuki i kultury filmowej. Zadaniem Stowarzyszenia (...) jest zarząd majątkowymi prawami autorskimi do utworów audiowizualnych przysługujących producentom utworów audiowizualnych lub współtwórcom. (Statut SFP – k. 268-282, odpis KRS powoda – k. 284-291)

Pozwana Spółdzielnia dokonywała reemisji programów telewizyjnych zawierających utwory audiowizualne pomimo braku zawarcia stosownej umowy licencyjnej z powodem. W związku z tym, pismem z dnia 19 lipca 2013 r.

powód zwrócił się do pozwanej z propozycją zawarcia umowy licencyjnej i ugodowego rozwiązania sprawy. Powód wystąpił również do pozwanej o udzielenie informacji dotyczących działalności kablowej pozwanej, które umożliwiłyby sporządzenie projektu umowy i ugody. (pismo z dnia 19.07.2013 r. – k. 315-316)

W odpowiedzi na powyższe pismo powoda, pozwana wskazała, iż nie ma podstaw do uiszczania wynagrodzenia na rzecz Stowarzyszenia (...), bowiem reemituje ona utwory na podstawie umowy zawartej z (...), która w jej ocenie jest właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi. Pozwana odmówiła także udzielenia powodowi wskazanych przez niego informacji. (pismo z dnia 05.08.2013 r. – k. 317-318)

W dalszej korespondencji, strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie. (pismo z dnia 07.08.2013 r. – k. 319-320, pismo z dnia 19.08.2013 r. – k. 321-, pismo z dnia 02.09.2013 r. – k. 322-323, pismo z dnia 27.09.2013 r. – k. 324)

Pismem z dnia 8 października 2014 r. powód wezwał pozwaną do zaniechania działań naruszających majątkowe prawa autorskie poprzez zaprzestanie reemitowania programów zawierających utwory audiowizualne do czasu zawarcia umowy z powodem, jak również do zapłaty należnego odszkodowania. (pismo z dnia 08.10.2014 r. – k. 325-329)

W piśmie z dnia 3 listopada 2014 r., pozwana Spółdzielnia przedstawiła powodowi informacje dotyczące prowadzonej przez nią telewizji kablowej począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. Pozwana wskazała także, iż pragnie uregulować swoje zobowiązania względem powoda oraz liczy na zawarcie stosowanej z nim umowy. (pismo z dnia 03.11.2013 r. – k. 336-344)

Z danych przedstawionych przez pozwaną wynika, że uzyskane przez nią szacunkowe wpływy netto z działalności w zakresie telewizji kablowej w roku 2003 wyniosły 1.347.703 zł, w roku 2004 wyniosły 1.357.640 zł, a w roku 2005 wyniosły 1.391.536 zł.

Wpływy netto pozwanej z działalności w zakresie telewizji kablowej w 2006 roku wyniosły w styczniu: 4.390 zł, w lutym: 4.140 zł, w marcu: 4.140 zł, w kwietniu: 4.140 zł, w maju: 4.220 zł, w czerwcu: 4.200 zł, w lipcu: 4.140 zł, w sierpniu: 4.100 zł, we wrześniu: 4.140 zł, w październiku: 4.080 zł, w listopadzie: 4.200 zł, w grudniu: 4.170 zł.

Wpływy netto pozwanej z działalności w zakresie telewizji kablowej w roku 2007 wyniosły: w styczniu: 4.440 zł, w lutym: 4.320 zł, w marcu: 4.330 zł, w kwietniu: 4.260 zł, w maju: 4.260 zł, w czerwcu: 4.200 zł, w lipcu: 4.200 zł, w sierpniu: 4.220 zł, we wrześniu: 4.200 zł, w październiku: 4.200 zł, w listopadzie: 4.190 zł, w grudniu: 4.200 zł.

Wpływy netto pozwanej z działalności w zakresie telewizji kablowej w 2008 roku wyniosły: w styczniu: 147.989 zł, w lutym: 174.071 zł, w marcu: 174.251 zł, w kwietniu: 174.273 zł, w maju: 174.149 zł, w czerwcu: 174.218 zł, w lipcu: 173.565 zł, w sierpniu: 173.982 zł, we wrześniu: 174.755 zł, w październiku: 174.882 zł, w listopadzie: 175.062 zł, w grudniu: 175.053 zł.

Wpływy netto pozwanej z działalności w zakresie telewizji kablowej w 2009 roku wyniosły: w styczniu: 174.297 zł, w lutym: 175.217 zł, w marcu: 175.888 zł, w kwietniu: 175.870 zł, w maju: 176.000 zł, w czerwcu: 176.061 zł, w lipcu: 175.621 zł, w sierpniu: 175.657 zł, we wrześniu: 176.890 zł, w październiku: 177.540 zł, w listopadzie: 178.097 zł, w grudniu: 178.224 zł.

Wpływy netto pozwanej z działalności w zakresie telewizji kablowej w 2010 roku wyniosły: w styczniu: 174.511,16 zł, w lutym: 175.787,68 zł, w marcu: 176.604,47 zł, w kwietniu: 176.171,80 zł, w maju: 176.145,16 zł, w czerwcu: 175.761,83 zł, w lipcu: 176.101,17 zł, w sierpniu: 175.789,21 zł, we wrześniu: 176.453,94 zł, w październiku: 176.222,48 zł, w listopadzie: 176.480,80 zł, w grudniu: 143.731,03 zł.

Wpływy netto pozwanej z działalności w zakresie telewizji kablowej w 2011 roku wyniosły: w styczniu: 175.883,19 zł, w lutym: 180.135,07 zł, w marcu: 179.476,08 zł, w kwietniu: 180.103,45 zł, w maju: 180.146,55 zł, w czerwcu: 180.078,24

zł, w lipcu: 179.766,93 zł, w sierpniu: 179.497,11 zł, we wrześniu: 179.700,01 zł, w październiku: 180.088,58 zł, w listopadzie: 179.490,37 zł, w grudniu: 177.849,24 zł.

Wpływy netto pozwanej z działalności w zakresie telewizji kablowej w 2012 roku wyniosły: w styczniu: 179.194,76 zł, w lutym: 178.823,79 zł, w marcu: 179.191,80 zł, w kwietniu: 178.650,80 zł, w maju: 178.069,52 zł, w czerwcu: 177.987,54 zł, w lipcu: 177.562,64 zł, w sierpniu: 190.099,43 zł, we wrześniu: 164.101,82 zł, w październiku: 212.694,42 zł, w listopadzie: 177.942,06 zł, w grudniu: 177.377,48 zł.

Wpływy netto pozwanej z działalności w zakresie telewizji kablowej w 2013 roku wyniosły: w styczniu: 177.072,61 zł, w lutym: 177.003,24 zł, w marcu: 176.927,32 zł, w kwietniu: 176.903,44 zł, w maju: 176.611,10 zł, w czerwcu: 175.982,24 zł, w lipcu: 175.750,96 zł, w sierpniu: 175.402,52 zł, we wrześniu: 175.458,60 zł, w październiku: 174.974,08 zł, w listopadzie: 174.910,16 zł, w grudniu: 174.613,42 zł.

Wpływy netto pozwanej z działalności w zakresie telewizji kablowej w 2014 roku wyniosły: w styczniu: 173.815,78 zł, w lutym: 174.473,42 zł, w marcu: 173.844,78 zł, w kwietniu: 173.850,66 zł, w maju: 173.670,46 zł, w czerwcu: 173.302,02 zł, w lipcu: 172.549,52 zł, w sierpniu: 172.581,68 zł, we wrześniu: 171.250,64 zł. (zestawienie wpływów netto pozwanej – k. 337-340)

Następnie, w piśmie z dnia 26 listopada 2014 r., pozwana podała, iż akceptuje treść umowy licencji na reemisję programów telewizyjnych w jej sieci kablowej. Co więcej, pozwana wskazała, iż uznaje stanowisko odmowy zapłaty za błędne i przyjmuje na siebie obowiązek wniesienia kwot odszkodowawczych na rzecz powoda. Niemniej jednak, z uwagi na problemy finansowe Spółdzielni, zwróciła się ona do powoda o ograniczenie żądanej kwoty odszkodowania. Pozwana wyraziła również gotowość do polubownego rozwiązania zaistniałego problemu. (pismo z dnia 26.11.2014 r. – k. 345-346)

Powód nie wyraził jednak zgody na zastosowanie względem Spółdzielni wnioskowanych przez nią szczególnych ulg, powołując się na konieczność równego traktowania wszystkich podmiotów oraz ochrony interesów twórców i producentów programów audiowizualnych. Jednocześnie, powód ponownie wezwał pozwaną do zawarcia umowy licencyjnej i zaprzestania naruszania autorskich praw majątkowych przez zaniechanie bezprawnej reemisji utworów audiowizualnych, jak również do zapłaty odszkodowania za bezprawną eksploatację utworów od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 31 stycznia 2015 r. (pismo z dnia 06.02.2015 r. – k. 347-348)

W dniu 4 maja 2015 r., pozwana przedstawiła powodowi projekt umowy licencji na reemisję. Powodowie Stowarzyszenie poinformowało jednak pozwaną o braku możliwości zaakceptowania złożonej propozycji. (projekt umowy – k. 528-531, pismo powoda z dnia 13.05.2015 r. – k. 532, pismo z dnia 20.05.2015 r. – k. 533, pismo z dnia 03.07.2015 r. – k. 534)

W dniu 1 października 2004 r. Stowarzyszenie (...) zawarło Kontrakt Generalny z Ogólnopolską Izbą Gospodarczą Komunikacji Kablowej (OIGKK) z siedzibą w W. (obecnie Polska Izba Komunikacji Elektronicznej- (PIKE), na podstawie którego powód wyraził zgodę na korzystanie przez operatorów kablowych będących członkami (...) ((...)) z praw objętych jej zarządem, pod warunkiem złożenia powodowi przez danego operatora kablowego oświadczenia zawierającego zobowiązanie do uiszczenia miesięcznego wynagrodzenia na rzecz Stowarzyszenia (...) w wysokości 2,8% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT), które operator kablowy otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych. Ww. kontakt został przyjęty przez 102 operatorów telewizji kablowych. Ponadto, powód zawarł umowy licencyjne z operatorami telewizji kablowych niezrzeszonymi w (...) ((...)), którzy także przyjęli stawkę 2,8 % przychodów netto operatora. Od dnia 1 lipca 2009 r. stawki wynagrodzenia za reemisję utworów zostały obniżone z 2,8 % do 2,2% wpływów netto operatora. (Kontrakt Generalny – k. 350-361, skany oświadczeń o przystąpieniu do Kontraktu Generalnego oraz innych umów licencyjnych zawartych przez powoda – płyta CD k. 363, umowa licencyjna zawarte przez (...) z (...) S.C. z w dniu 03.02.2009 r. z aneksami – k. 364-372, umowa licencyjna zawarta z (...) Sp. z o.o. w G. z dnia 02.11.2009 r. – k. 373-377, ugody zawarte z operatorami przez (...) k. 378-411)

Od 1 kwietnia 2011 r. należności pobierane przez organizacje zbiorowego zarządzania są obciążone podatkiem VAT według stawki 23%. Opodatkowaniu takiemu podlega również odszkodowanie uzyskane przez taką organizację na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. W przypadku dochodzenia przez organizację zbiorowego zarządzania odszkodowania w wysokości dwukrotności lub trzykrotności stosownego wynagrodzenia, opodatkowaniu podlega tylko ta jego część, która odpowiada jednokrotności stosownego wynagrodzenia. (interpretacja indywidualna Dyrektora Izby Skarbowej w W. z dnia 02.02.2012 r. – k. 412-421, interpretacja indywidualna Dyrektora Izby Skarbowej w W. z dnia 04.07.2012 r. – k. 422-434)

W dniu 28 kwietnia 2015 r. pozwana uiszczała na rzecz powoda kwotę 200.750,41 zł tytułem opłaty od wpływów na okres od kwietnia 2012 r. do marca 2015 r. wraz z podatkiem VAT i odsetkami do dnia 30 kwietnia 2015 r. (dowód wpłaty – k. 622)

W dniu 27 sierpnia 2016 r. pozwana skierowała do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego Departamentu Własności Intelktualnej i Mediów Komisji Prawa Autorskiego wnioszek o rozstrzygnięcie sporu związanego z zawarciem umowy o reemisję o treści przedstawionej w projekcie umowy sporządzonym przez pozwaną. (pismo z dnia 27.08.2016 r. – k. 763-765)

Sąd dokonał następującej oceny dowodów:

Podstawę ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie stanowiły wskazane powyżej dokumenty zgromadzone w aktach sprawy.

Sąd dał wiarę przedstawionym w niniejszej sprawie dowodom w postaci dokumentów. W ocenie Sądu brak jest bowiem podstaw do podważania zawartości lub autentyczności dokumentów uznanych przez Sąd za wiarygodny materiał dowodowy. Nie były one także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Należy także podkreślić, iż przedstawione dowody były w ocenie Sądu wystarczające do ustalenia okoliczności faktycznych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Podkreślenia wymaga to, iż stan faktyczny danej sprawy co do zasady nie był między stronami sporny. Przedmiotem sporu była natomiast wysokość roszczenia dochodzonego przez powoda z tytułu zapłaty, zastosowane przez niego stawki, jak również kwestia ewentualnego przedawnienia części roszczeń powoda względem pozwanej.

Sąd pominął dowód z wyroków sądowych przedstawionych przez strony w toku postępowania z uwagi na brak tożsamości stron w powyższych sprawach ze sprawą niniejszą. Wskazania wymaga to, że sposób rozstrzygnięcia oraz treść przytoczonych wyroków nie jest wiążąca dla Sądu rozstrzygającego w sprawie niniejszej i może ona jedynie stanowić dowód kierunku orzeczniczego przyjmowanego w sprawach podobnych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie powód Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. wystąpił przeciwko pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W. o zakazanie pozwanej dokonywania reemisji utworów audiowizualnych w sieci kablowej prowadzonej przez Spółdzielnię do czasu zawarcia z powodem odpowiedniej umowy licencyjnej, jak również o zapłatę na rzecz powoda odszkodowania z tytułu bezumownej reemisji utworów audiowizualnych.

W ocenie Sądu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w pierwszej kolejności kluczowym zagadnieniem było zbadanie istnienia po stronie powodowej legitymacji czynnej do wystąpienia z pozwem w niniejszej sprawie. W tym miejscu podkreślić należy, że zgodnie z art. 104 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. Nr 90, poz. 631, dalej: upapp), organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, zwanymi dalej "organizacjami zbiorowego zarządzania" w rozumieniu ustawy są stowarzyszenia zrzeszające twórców, artystów wykonawców, producentów lub organizacje radiowe i telewizyjne, których statutowym zadaniem jest zbiorowe

zarządzanie i ochrona powierzonych im praw autorskich lub praw pokrewnych oraz wykonywanie uprawnień wynikających z ustawy. Podjęcie przez organizację działalności określonej w ustawie wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (art. 104 ust. 2 upapp). Powód Stowarzyszenie (...) jest natomiast organizacją zbiorowego zarządzania, która na podstawie zezwolenia Ministra Kultury i Sztuki udzielonego w formie decyzji jest uprawniona do sprawowania zarządu majątkowymi prawami autorskimi do utworów audiowizualnych na polu eksploatacji jakim jest reemisja. Tym samym, podniesienia wymaga to, iż w ocenie Sądu kwestionowanie przez pozwaną legitymacji procesowej strony powodowej jest nieuzasadnione.

Jednocześnie, zważenia wymaga domniemanie zawarte w art. 105 upapp, w myśl którego domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma legitymację procesową w tym zakresie. Sąd uznał za słuszne twierdzenia powoda co do tego, że z domniemania, którym objęty jest powód wynika brak obowiązku wykazywania, do których konkretnie utworów audiowizualnych nabył prawa i które z nich reemitowane były przez stronę pozwaną. Potwierdzeniem powyższego stanowiska jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. I CSK 617/12 (Legalis nr 79714), w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że „domniemanie przewidziane w art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych obejmuje - na polach eksploatacji określonych zezwoleniem - cały repertuar organizacji zbiorowego zarządzania w tym utwory zagranicznych twórców oraz artystów wykonawców”. Nadto, w wyroku z dnia 15 maja 2009 r., sygn. II CSK 701/08, (Legalis nr 265861), Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że podstawę domniemania legitymacji procesowej organizacji zbiorowego zarządzania „stanowi objęcie przez nią określonych praw na oznaczonym polu eksploatacji i że o tej okoliczności rozstrzyga treść zezwolenia Ministra Kultury i Sztuki (...) Do uchylenia omawianego domniemania nie wystarczy jednak samo wskazanie, że istnieje inna organizacja działająca w tym samym zakresie. Kwestionujący legitymację danej organizacji w odniesieniu do konkretnych praw musi ponadto wykazać, że inna organizacja działająca w tym samym zakresie powołuje się wobec niego na swój tytuł do tych samych praw.”

Wskazać należy, iż w toku niniejszego postępowania, pozwana Spółdzielnia w żaden sposób nie podważyła powyższego domniemania. Pozwana podniosła jedynie, że zawarła odpowiednią umowę licencyjną ze Stowarzyszeniem (...), która w jej ocenie była właściwą organizacją zbiorowego zarządzania o zbieżnym zakresie działalności ze Stowarzyszeniem (...). Podkreślenia wymaga jednak to, iż pomimo tego, że zarówno Stowarzyszenie (...), jak i powód Stowarzyszenie (...) są organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, to odmienny jest jednak zakres objęty ich działalnością. Do właściwości Stowarzyszenia (...) należy bowiem zbiorowy zarząd majątkowymi prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych w utworze audiowizualnym. Nie obejmuje ona natomiast praw majątkowych do utworów audiowizualnych, które to stanowią właśnie przedmiot właściwości strony powodowej, tj. Stowarzyszenia (...).

Każda z tych organizacji reprezentuje zatem inne kategorie podmiotów, wobec czego prawa do utworów, którymi zarządzają są odrębne i autonomiczne. Nie zachodzi zatem przesłanka podważająca domniemanie dotyczące posiadania przez powoda legitymacji procesowej określona w art. 105 ust. 1 zd. 2 upapp, co do tego, iż na domniemanie legitymacji procesowej organizacji zbiorowego zarządzania nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania. Jak już bowiem wskazano, (...) oraz (...) obejmują swoim działaniem inny zakres.

Zgodnie z definicją zawartą w art. 1 ust. 1 upapp, utworem jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia i jako taki stanowi on przedmiot prawa autorskiego. W szczególności utworem w rozumieniu ww. ustawy jest m.in. utwór audiowizualny, w tym filmowy.

Wskazania wymaga to, że zgodnie z art. 17 upapp, twórca utworu przysługuje wyłączone prawo do korzystania z utworu i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz prawo do wynagrodzenia za korzystanie z utworu. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie: ”Przepis ten konstruuje syntetyczną definicję majątkowego prawa

autorskiego, wyraźnie odwołując się do koncepcji prawa własności z k.c. Podobnie jak właściciel rzeczy, twórca może z wyłączeniem innych osób korzystać z utworu, upoważniać inne osoby do takiego korzystania oraz dokonywać czynności rozporządzania prawem do korzystania z utworu. Prawo rozporządzania utworem na wszystkich polach eksploatacji obejmuje prawo rozporządzania uprawnieniami majątkowymi, a nie prawo rozporządzania samym utworem. (...) W pełnej harmonii z tą koncepcją pozostaje przykładowe wyliczenie tzw. pól eksploatacji w art. 50 upapp. W przypadku majątkowego prawa autorskiego, tak jak w przypadku prawa własności, nie mamy do czynienia z sumą poszczególnych uprawnień, ale z jednym prawem do korzystania i rozporządzania, z którego dopiero wypływają, w zależności od potrzeb obrotu, poszczególne węższe uprawnienia nakierowane na różne formy gospodarczej eksploatacji dzieła. (komentarz do art. 17 upapp w: Prawo autorskie i prawa pokrewne. Komentarz. Barta J. (red.), Markiewicz R. (red.), Czajkowska-Dąbrowska M., Cwiągalski Z., Felchner K., Traple E., LEX 2011).

W tym miejscu zważyć należy, iż w myśl art. 50 pkt 3 upapp, do odrębnych pól eksploatacji utworów należy między innymi ich reemitowanie, które definiowane jest jako rozpowszechnianie utworu przez inny podmiot niż pierwotnie nadający, drogą przejmowania w całości i bez zmian programu organizacji radiowej lub telewizyjnej oraz równoczesnego i integralnego przekazywania tego programu do powszechnego odbioru (art. 6 pkt 5 upapp).

Wyrazem wyłączności i ochrony praw autorskich wskazanych w art. 17 upapp jest wymóg uzyskania zgody podmiotu autorskich praw majątkowych na wykorzystanie utworu przez osobę trzecią. Wykorzystywanie utworu bez tej zgody stanowi bowiem bezwzględne naruszenie autorskich praw majątkowych twórcy. Potwierdzeniem tego jest regulacja zawarta w art. 21¹ ust. 1 upapp, zgodnie z którą operatorom sieci kablowych wolno reemitować w sieciach kablowych utwory nadawane w programach organizacji radiowych i telewizyjnych wyłącznie na podstawie umowy zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi.

Wskazania wymaga, że okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie, znajdującą nadto potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym jest to, iż pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w W. jest operatorem telewizji kablowej. Bezsprzecznie wynika z tego zatem, iż w ramach nadawanych programów Spółdzielnia reemituje głównie utwory audiowizualne, na których opiera się funkcjonowanie telewizji.

Nie ulega również wątpliwości Sądu to, że do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie, pozwana nie zawarła z powodem – Stowarzyszeniem (...) w W. umowy licencyjnej przewidzianej w art. 21¹ ust. 1 upapp.

Z przedłożonego przez pozwaną materiału dowodowego, wynika, iż pozwana Spółdzielnia przy rozpoczęciu działalności operatora telewizji kablowej podjęła działania mające na celu zalegalizowanie jej działalności. Potwierdzeniem tego jest m.in. umowa licencyjna zawarta przez pozwaną ze Stowarzyszeniem (...). Jak już jednak wskazano powyżej, obie te organizacje obejmują swoim działaniem inny zakres autorskich praw majątkowych. Tym samym, umowa zawarta przez pozwaną ze Stowarzyszeniem (...) nie ma żadnego znaczenia dla praw i roszczeń przysługujących Stowarzyszeniu (...) i w żaden sposób nie legalizuje reemisji utworów audiowizualnych przez pozwaną i nie zwalnia jej z obowiązku zawarcia odpowiedniej umowy licencyjnej z powodem.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż pozwana Spółdzielnia do dnia zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie, bezprawnie reemituje utwory audiowizualne w prowadzonej przez nią telewizji kablowej. Sytuacja taka stanowi zatem bezsprzecznie naruszenie autorskich praw majątkowych do tych utworów. Nie zmienia tego okoliczność zgłaszania przez pozwaną gotowości do zawarcia takiej umowy, podczas gdy strony nie były w stanie zgodnie ustalić warunków, na jakich taka umowa licencyjna ma być zawarta ani to, że pozwana w toku niniejszego procesu spłaciła część zobowiązania względem powoda. Ta okoliczność była bowiem podstawą jedynie do częściowego cofnięcia powództwa w zakresie kwoty uznanej i wpłaconej przez pozwaną. Podniesienia wymaga natomiast, iż w myśl wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. I ACa 1434/14 (LEX nr 1667563): „Roszczenie o zaniechanie naruszeń oparte na normie art. 79 ust. 1 pkt 1 u.p.a.p.p. może być tylko wówczas skutecznie dochodzone, gdy na datę zamknięcia rozprawy, trwa stan naruszenia prawa autorskiego albo też gdy wprowadzie nie ma on już miejsca, lecz istnieje rzeczywista możliwość powtórnego podjęcia działań zmierzających do jego naruszenia, ewentualnie gdy powód dowiedzie, że potencjalny naruszcyciel czyni przygotowania

do niedozwolonych działań, które będą prowadziły do (przyszłego) naruszania takich praw.” W sprawie niniejszej nie ulega wątpliwości, że na datę zamknięcia rozprawy między stronami nie doszło do zawarcia stosownej umowy licencyjnej, wobec czego stan naruszania przez pozwaną uprawnień strony powodowej nadal trwa.

W tym miejscu wskazać należy na roszczenia, jakie przysługują uprawnionym podmiotom w razie naruszenia autorskich praw majątkowych. Regulację w tym zakresie zawiera art. 79 ust. 1 upapp. W myśl tego przepisu w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu, uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa zaniechania naruszania, usunięcia skutków naruszenia lub naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu; wydania uzyskanych korzyści.

Tym samym, nie ulega wątpliwości Sądu, iż na podstawie art. 79 ust. 1 upapp, powód jest uprawniony do żądania zaniechania dokonywania przez pozwaną reemisji utworów audiowizualnych do czasu zawarcia ze stroną powodową umowy licencyjnej. Odpowiada to bowiem roszczeniu o zaniechanie naruszenia. Z uwagi na to, iż do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie strony postępowania nie zawarły powyżej umowy, zatem istnieje poważne ryzyko dalszego dokonywania reemisji utworów przez stronę pozwaną, co jest równoznaczne z bezprawnym i zawinionym naruszaniem uprawnień strony powodowej.

Odnosząc się natomiast do roszczenia powoda w przedmiocie zapłaty należnego odszkodowania, w ocenie Sądu w pierwszej kolejności należy wskazać na okoliczność dwukrotnego zmodyfikowania przez powoda w toku procesu wysokości dochodzonego roszczenia. Zgodnie z pierwotnym żądaniem pozwu, powód dochodził zapłaty kwoty 1.356.878,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty. Zgodnie jednak z ostateczną treścią zmodyfikowanego powództwa, powód wniósł o zapłatę kwoty 775.501,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty. Częściowe cofnięcie pozwu związane było z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 czerwca 2015 r., sygn. SK 32/14, który wyłączył możliwość dochodzenia przez powoda zapłaty w wysokości trzykrotności stosownego wynagrodzenia, pozostawiając jednak możliwość dochodzenia jego dwukrotności. Okoliczność ta została uwzględniona przez powoda, który dostosowując swoje roszczenie do aktualnego stanu prawnego odpowiednio zmodyfikował powództwo, cofając pozew w zakresie kwoty 439.900,69 zł. Następnie, powód cofnął powództwo również co do kwoty 141.476,81 zł, mając na uwadze to, że od kwietnia 2015 r. pozwana zaczęła dokonywać na jego rzecz częściowych wpłat za bezumowne korzystanie z utworów audiowizualnych.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W myśl art. 203 § 4 k.p.c., Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Podkreślić należy, iż w toku niniejszego postępowania pozwana nie zakwestionowała częściowego cofnięcia pozwu przez powoda, wobec czego Sąd uznał to za wyrażenie zgody na przedmiotowy akt dyspozycyjności powoda. Ponadto, mając na uwadze wskazane powyżej motywy zmodyfikowania powództwa przez powoda, Sąd uznał je za zgodne z prawem i nienaruszające zasad współżycia społecznego ani też niezmiernie do obejścia prawa. Zdaniem Sądu zatem, czynność powoda w postaci cofnięcia pozwu była również dopuszczalna i została dokonana w sposób zgodny z prawem.

Przechodząc natomiast do wysokości roszczenia powoda wskazać należy, iż w ocenie Sądu zasługiwała ona na uwzględnienie w całości. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wyliczeń dokonanych przez powoda, uznając, iż zostały one przeprowadzone w sposób prawidłowy i uwzględniający rzeczywistą wartość roszczenia powoda. Sposób wyliczeń nie został również w skuteczny sposób zakwestionowany przez pozwaną.

Sąd w pełni podziela stanowisko powoda co do tego, iż przy określeniu wysokości wynagrodzenia należnego twórcom utworów audiowizualnych zasadne jest odniesienie się do cen obowiązujących w rzeczywistości zawieranych kontraktach, a więc uwzględnienie sytuacji rynkowej panującej w okresie bezumownego wykorzystywania autorskich praw majątkowych. W ocenie Sądu przy ustalaniu wynagrodzenia należnego od pozwanej na rzecz powoda zasadne jest zatem wzięcie pod uwagę wskaźników kształtujących wysokość wynagrodzenia uiszczanego na rzecz strony powodowej przez ogół pozostałych operatorów sieci kablowych. Stanowisko powyższe jest również aprobowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wskazać bowiem należy, iż w wyroku z dnia z dnia 15 maja 2008 r., sygn. I CSK 540/07 (Legalis Numer 140377) Sąd Najwyższy podkreślił, iż: "Stosowne wynagrodzenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych to takie wynagrodzenie, jakie otrzymałby wykonawca, gdyby osoba, która naruszyła jego autorskie prawa majątkowe, zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego roszczenia." Nadto, w wyroku z dnia z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. I CSK 321/07 (Legalis Numer 140375), Sąd Najwyższy również wskazał, że: „Jeżeli stawka wynagrodzenia za korzystanie z utworu proponowana przez powodową organizację zbiorowego zarządzania, w oparciu o przyjętą przez nią, lecz nie zatwierdzoną tabelę wynagrodzeń autorskich, nie odbiega od powszechnie stosowanych na danym polu i odpowiada zasadom wskazanym w art. 110 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, może być przyjęta przez Sąd za podstawę określenia wynagrodzenia należnego twórcy od korzystającego.”

Jednocześnie podkreślić należy, iż Sąd w całości dał wiarę przedstawionym przez powoda na okoliczność wynagrodzenia, jakie uzyskiwał w oznaczonym okresie od innych podmiotów, dowodów w postaci zawartych umów licencyjnych. Nie ulega zatem wątpliwości Sądu, iż obowiązująca w okresie od 1 stycznia 2003 r. do dnia 30 czerwca 2009 r. stawka wynagrodzenia stosowana na rynku wynosiła 2,8% wpływów netto operatora, a od dnia 1 lipca 2009 r. wynosiła ona 2,2% takich wpływów.

Zważyć nadto należy, iż w niniejszym postępowaniu powód dochodzi od pozwanej zapłaty za bezumowne korzystanie autorskich praw majątkowych do utworów audiowizualnych za okres od 1 kwietnia 2005 r. do dnia 30 września 2014 r. Tym samym Sąd uznał za uzasadnione zastosowanie do roszczenia powoda względem pozwanej za okres od 1 kwietnia 2005 r. do 30 czerwca 2009 r. stawki 2,8% wpływów netto pozwanej a za okres od 1 lipca 2009 r. do 30 września 2014 r. stawki 2,2%. W ocenie Sądu podkreślenia wymaga to, iż z uwagi na zasadę równego traktowania operatorów telewizji kablowych, powód zasadnie stosował wobec nich te same stawki, a w związku z tym w pełni uzasadnione jest również ich odniesienie do pozwanej. Jednocześnie, Sąd uwzględnił to, iż od dnia 1 kwietnia 2011 r. należności pobierane przez organizacje zbiorowego zarządzania obciążone są podatkiem VAT w stawce 23%, wobec czego zasadne jest podwyższenie przez pozwaną swoich roszczeń względem powódki przysługujących za okres od 1 kwietnia 2011 r. o wartość ww. podatku.

Co więcej, wskazania wymaga to, iż na żądanie powoda, pozwana Spółdzielnia udzieliła mu informacji co do wpływów uzyskiwanych przez nią w związku z działalnością telewizji kablowej. Tym samym, dane przedstawione przez pozwaną zasadnie stanowiły podstawę do wyliczenia (przy zastosowaniu wskazanych powyżej odpowiednich stawek procentowych) wysokości wynagrodzenia, jakie przysługiwałoby powodowi w stosunku do pozwanej w przypadku, gdyby między stronami była zawarta umowa licencyjna. Nie ulega zatem wątpliwości Sądu to, że wyliczenia dokonane przez powoda na tej podstawie są prawidłowe. Pozwana w żaden sposób nie podważyła poprawności wyliczeń przeprowadzonych przez powoda stosownie do przedstawionych przez nią informacji.

Jednocześnie, mając na uwadze wskazaną już powyżej zasadę równego traktowania operatorów telewizji kablowej przez powoda, w ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie postawiony przez pozwaną zarzut sprzeczności żądania powoda ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Słusznie zatem podniósł powód, iż na naruszenie art. 5 k.c. może powoływać się jedynie taki podmiot, który sam takich praw i zasad współzycia społecznego nie narusza. Nie ulega natomiast wątpliwości, iż pozwana Spółdzielnia bezumownie korzystając z autorskich praw majątkowych, którymi zarządza powód, sama działała w sposób spreczny z prawem i zasadami współzycia społecznego. Nadto, niekorzystna sytuacja finansowa pozwanej Spółdzielni ani brak wpływów uzyskiwanych przez nią w związku z prowadzeniem telewizji kablowej, w żaden sposób nie uzasadnia obniżenia wysokości jej zobowiązania względem

powoda ani tym bardziej zwolnienia jej z obowiązku zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie w okresie poprzedzającym.

Odnosząc się natomiast do zarzutu przedawnienia roszczenia powoda, wskazać należy, iż w ocenie Sądu zarzut ten jest niezasadny.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga to, że do przedawnienia roszczeń powoda nie znajdzie zastosowania wskazany w art. 118 k.c. trzyletni okres przedawnienia roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie sposób bowiem uznać, jakoby roszczenie powoda wynikało z prowadzonej działalności gospodarczej. W tym miejscu zważyć należy, iż nie ulega wątpliwości to, że o możliwości uznania sprawy za sprawę gospodarczą decyduje charakter roszczeń a nie statut podmiotu działającego na zlecenie twórcy. Prawdą jest, że powód Stowarzyszenie (...) jest organizacją zbiorowego zarządzania działającą w formie stowarzyszenia, a w związku z tym poza prowadzeniem działalności statutowej może również prowadzić działalność gospodarczą. Niemniej jednak, zgodnie z judykaturą, sprawa dotycząca roszczeń związanych z ochroną autorskich praw majątkowych twórców nie może być traktowana jako sprawa gospodarcza (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 maja 2015 r., sygn. I ACa 298/15, LEX nr 1755145). Nadto, jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia z dnia 14 września 2009 r., sygn. I ACa 534/09 (Legalis nr 414197): "Idący za zorganizowaniem twórców w stowarzyszenie profesjonalizm działania, konieczny dla prawidłowego wykonywania funkcji na rzecz ochrony praw majątkowych twórców, nie jest zawodową działalnością, lecz działalnością statutową." Podkreślenia wymaga przy tym, że powód Stowarzyszenie (...) jako organizacja zarządzania zbiorowego, realizując cele statutowe wprawdzie występuje w niniejszym postępowaniu we własnym imieniu, ale na rzecz podmiotów uprawnionych do utworów audiowizualnych, których zrzesza. Nie jest zatem możliwe uznanie, iż roszczenie powoda wynika z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, co uzasadniałoby zastosowanie trzyletniego okresu przedawnienia jego roszczeń.

W ocenie Sądu zastosowanie w niniejszej sprawie znajdzie natomiast dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń powoda. Wskazać bowiem należy, iż roszczenie to wynika z faktu ogólnej odpowiedzialności kontraktowej pozwanej przejawiającej się w braku zawarcia z powodem odpowiedniej umowy licencyjnej, a w konsekwencji z bezumownego korzystania z utworów audiowizualnych. Zdaniem Sądu w niniejszym stanie faktycznym nie zachodzą przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanej, która to uzasadniałaby zastosowanie do niniejszego stanu faktycznego okresów przedawnienia określonych czy to w art. 442¹ § 1 k.c. czy też w § 2 tego artykułu.

W związku z powyższym wskazać należy, iż zdaniem Sądu roszczenie powoda stanowiące przedmiot niniejszego postępowania nie jest przedawnione. Podkreślenia wymaga bowiem to, że powód dochodzi zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie za okres od 1 kwietnia 2005 r. do 30 września 2014 r. Pozew w sprawie niniejszej wniesiony został natomiast najpóźniej w dniu 30 marca 2015 r., który odpowiada dacie prezentaty biura podawczego Sądu Okręgowego umieszczonej na pozwie (k. 2). Data stempla pocztowego na kopercie zawierającej pozew w niniejszej sprawie (k. 436) jest bowiem nieczytelna. W związku z tym, za datę wniesienia pozwu w niniejszej sprawie Sąd przyjął dzień 30 marca 2015 r. W dacie tej natomiast, dziesięcioletni okres przedawnienia roszczeń powoda jeszcze nie upłynął.

Tym samym, mając na uwadze całokształt poczynionych powyżej rozważań, Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę uznał, iż roszczenie powoda w ostatecznie zmodyfikowanej formie zasługiwało na uwzględnienie. W zakresie roszczenia odsetkowego, Sąd uwzględnił żądanie powoda, zasądzając je od dnia doręczenia odpisu pierwotnego pozwu pozwanej, tj. od dnia 22 lipca 2015 r. (z.p.o. – k. 455). Wskazać przy tym należy, że Sąd orzekł o odsetkach na podstawie art. 481 k.c., uwzględniając nowelizację tego artykułu, obowiązującą od dnia 1 stycznia 2016 r.

Z uwagi na częściowe cofnięcie powództwa, Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

Przechodząc do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wskazać należy, iż w sprawie niniejszej na podstawie art. 15 ust. 1 i ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025, dalej: u.k.s.c.) ustalona

została opłata tymczasowa od roszczenia o zaniechanie w kwocie 1.000 zł. W związku z powyższym, w myśl art. 15 ust. 3 u.k.s.c., Sąd określił wysokość opłaty ostatecznej od ww. roszczenia, o czym orzeczono w punkcie IV sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na to, że powód w zakresie roszczenia o zaniechanie wygrał sprawę w całości, a w zakresie roszczenia o zapłatę z uwagi na częściowe cofnięcie pozwu wygrał w 57,1%, zatem Sąd zasądził od pozwanej kwotę 43.867 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego i opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.